

Ви крок за кроком наближали переможну мить

Година пам'яті

Зал прибрано – скрізь на вікнах, стінах, сцені – «журавлині ключі» (виготовлені з паперу та природних матеріалів). Окремо – стенд із фото загиблих односельчан. На одній стіні – пейзажі з польових квітів, луки, поле, волошки. Демонструються пейзажі Стахурської Оксани. Всі присутні стоять вздовж стін залу. На сцені: із символічною композицією – свічка. По обидва боки – ведучі, одягнені у військову форму та національне вбрання.

(Звучить пісня «Журавлі»).

Ведучий.

Летять журавлі...
Провісники долі і волі...
Летять журавлі...
Горді птиці блакитних небес...
І клин журавлиний,
Як виклик стражданьям й недолі...
І душ тих солдатських,
Що зорями в небі воскресли.

Ведуча.

Нескорені птиці,
Що прагнуть всім єством до волі...
Як символ солдатів,
Що впали на бранному полі...
Кому обеліскою
У полі ромашечка стала,
А ніжна волошка з кровиночок
їх проростала...

Учень.

І щебет пташиний їх душі
тепер звеселяє...
Дзвіночок у лузі мелодію ніжну співає...
А сонячний промінь, ці квіти голубить
з любов'ю...
Схиляють голівоньки квіти
до їх узголів'я...

Учениця.

Схилимось в пошані!
Свічу запалімо скорботну!
Закапає слізно...
А нам залишається пам'ять...

(На столі композиція з колосків, квітів, калини – траурна стрічка, каска, пілотка, фляга... Свіча... Запалюється свіча. Звучить мелодія пісні «Степом»).

Ведуча.

Хвилина мовчання...
Хвилина прощання...
Хвилина пошани
Звитязі і шані...

Ведучий.

Ніхто не забутий!
Ніщо не забуто!
І пам'ять – в безмежжя
Шле зорі небесні,
Що випало птахам нести
(показати на журавлів).
У вічні небесні світи...

Виходить хлопчик, у руках – трикутник (музичний інструмент), і дівчинка з кетягом калини, з траурною стрічкою; хлопчик у солдатському одязі, дівчинка – у національному вбранні. Під час хвилини мовчання, хлопчик відбиває звуки (символічний дзвін)...

Ведучий. Героям страшної війни, героям, полеглим у боях, героям відомим і невідомим присвячуємо!..

Ведуча.

А скільки їх – безіменних героїв,
Що стали волошками в полі,
Що маками в полі зросли?
А юними, красивими були...
Життя любили, край і Батьківщину...
І сонце, й небо, і родину...
За них на ворога ішли...
Й в боях нерівних полягли...
Їх має пам'ятати держава!

Усі. Героям – слава!

(Звучить пісня «Степом»).

Читці (по черзі).

Степи українські! Скількох ви героїв
сховали?
О, земле! Окроплена кров'ю!
У серці лише щем!
О мати скорботна! Скількох ти
синів поховала!
Їх пам'ять омита сльозами
і судним дощем...

(Звучить мелодія. Сопілка наче плаче).

А батьківські сльози – пекучі, гарячі,
криваві...

Бо з серця по шматку відривалось
життя за життям...

А далі – все нові і нові батальні заграви,
І кличе у безвість – душа його
рідне дитя...

(Звучить пісня «Батько кличе синів»).

Ведучий.

І лиш обеліски, що стали неначе
на чатах...
І пам'ять, й скорбота, як той
нескінченний набат...
І пам'ятні знаки – знак вдячності
вірним солдатам...
Не лиш в Україні... у Болгарії – наш
солдат.

(Звучить пісня «Альоша»).

Ведуча.

Солдат-визволитель, що сходить до нас
із екранів,
Солдат-патріот, захисник серед бурі
атак,
І саме такого побачила згоряна мама –
Живісінький, мужній, такого не спинить
і танк...
– Ой, синочку, сизий хоробрий мій орле!
А я вже оплакала... бо похоронка
прийшла...

І висохли сльози...
І радість відсунула горе...
— Ой! Ще! Подивитись! Ой! Я тебе
знову знайшла!

(Звучить продовження пісні «Альоша»).

Між боями короткі перерви...
І сплять потомлено солдати...
Напружені, ніби оголені нерви...
І сниться: комусь — любя, комусь —
мати,

І сині очі, карі, а чи сірі.
Життя щасливе в щасті і мирі.
Солдати сплять, а у горі над ними —
За обрї ключ журавлиний лине.

(Звучить пісня «Журавли... не тревожьте солдат»).

Ведучий.

Не лише в полі полягли солдати...
І журавлине «кру» лилось тужливо...
І водна гладь їх мусила приймати
При форсуванні рік, як не журливо...
Але на зміну їм — товариші їх стали,
Й почату справу довершили,
Перетворивши смерть загиблих в
їхню славу...

І знали й били ворога щосили...

Історична довідка. А. Гітлер заявив: «Швидше Дніпро потече назад, ніж росіяни подолають його — цю могутню водну перепону в 700–900 м завширшки, правий берег якої являє собою ланцюг безперервних дотів, природну неприступну фортецю».

Ведучий.

«Та швидше Дніпро потече «вспять»,
А нас тепер вам — не достать», —
Так ворог впевнено і нагло виступав,
І не надіявся він, і того не знав,
Що хоч й в нерівному бою,
Та відвоюєм волю ми свою.
І ось полинуло з величних круч:
«Ой Дніпро, Дніпро — ти широк, могуч...».

(Звучить пісня «Ой Дніпро, Дніпро» Зал, присутні підхоплюють пісню).

Ведуча. І кручі Дніпрові — як пам'ять, як символ, як пісня...

Ведучий.

Так крок за кроком, наближали
перемогу...
Перших — скосили кулі, перші — пали
у бою...
За них не забувай помолитися Богу...
За безвусих воїнів, сивочолих...
Гори ж, свічко! Хай пам'ять цю на
крилах...
Несуть у вирії вільні журавлі!

Ведуча.

Вони із нами завжди і незримо...
І пам'ять про них лине по землі...
Як журавлики, що нам приносять весну,
Після втрат і страждань Перемогу
принесли із бою!

І весна стрепенулася, наче від
страшного сну...

Ми вдячні їм всім серцем і душею,
Мільйонам тих, що віддали життя
За мирне небо, що над нашою землею,
За те, щоб ми ішли у майбуття...
За крапельку роси, що на світанні
Виблискує у сонячній промінні.

Ведуча.

За славне Свято Перемоги в травні,
За мужність, за пожертву, за терпіння!
(Звучить пісня «День Победы»).

Ведучий.

Переможним салютом засяяло зоряне
небо...
Переможною піснею лине в небесную
даль...

Ну а клич журавлиний несе, повертає
солдата до тебе,
І несе невимовну і світлу тугу і печаль...
І це «кру» журавлине, неначе весняна
надія,

Що веселики ці щовесні й щоднини
несуть...

Бо збулася народу усього прекрасная
мрія —

Переможним салютом осипать весняну
красу...

Біль утрат перевершить лише перемога!
А полеглі ті душі журавлики в вирії
несуть...

І для них просим Царства Небесного
в Бога...

І хай зорями сяють вони в небесі!

(Мелодія «Мне кажется, порою, что солдаты...»).

Ведуча.

Ми ж осяєм пільму цими вогниками, як
зірочками.

(Всі запалюють свічі і передають вогонь по
крузу).

Вічна слава героям! І незримо вони —
поруч із нами!

(Поки свічі, що горять, створюють коло, звучить пісня на мотив Б. Олійника «Мати»).

Ключем журавлиним
їх душі знесли в піднебесся...

Курличуть журливо
і нам залишають жалі...

І в пам'яті лине —

Пошли, Боже, Царство Небесне
їх душам безвинним...

Нехай їх несуть журавлі...
Нехай їхні душі

у небі зоріють нам вічно...

Падуть зорепадом...

Засяють... Осяють пільму!..

Тепер уже знаєм —

у світі безмежна лиш вічність...

Вони ж залишають

по собі лиш путь осяйну...